

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 101

číslo: 17

25. dubna 2021

Cena: 10 Kč

Křesťanství a příroda

Křesťanství může působit tak, že zájem o přírodu není v jeho případě tak výrazný, jako je tomu v náboženstvích, která jsou spojená s uctíváním přírody a jejích jevů a sil. Příroda není v pohledu křesťanské víry totožná s Bohem, je však jeho pozoruhodným a jedinečným dílem, ke kterému máme přistupovat s respektem.

Vždyť právě v přírodě a jejích darech, jako je voda a zázrak růstu rostlin a stromů, si člověk uvědomuje svoji závislost na tom, co ho přesahuje, závislost na Bohu Stvořiteli. Současně však přírodu, kterou si lidé ještě „nepodmanili“, zakoušeli vždy v její divokosti jako místo ohrožení, neboť se v ní můžeme setkat s neúprosným bojem, dravostí a ničivými silami. Po staletí se však věřící lidé, formovaní církví, snažili žít v souladu s přírodou a jejím řádem. Liturgický rok, zvláště ve svém lidovém rozměru, zohledňuje tento každoročně se opakující rytmus spojený s nesamozřejmým zajišťováním životní obživy.

O život v přírodě i pobývání v nehostinné krajině projevovali zájem poustevníci a mniši věnující se rozjímavému životu vzdálení od ruchu světa. Zvláštní přátelský vztah k přírodě a živým tvorům projevoval ve středověku chudý kazatel František z Assisi. Je autorem známé Písně bratra Slunce s přírodní tematikou oslavující jejího Tvůrce. Františkánský mystik a teolog Bonaventura hovořil o duchovním nahlížení Božích stop ve stvoření. V jednom ze svých spisů píše: „*Náhleru věcí rozličností světél, podoba barev jednoduchých, smíšených a složitých těles na obloze, minerálů, kamenů, kovů, těl rostlin a živočichů zřetelně hlásá Boží moc, moudrost a dobrotu.*“

K přírodě mají blízký vztah i osobnosti české reformace. Hus v čase svého exilu kázal v jihočeské přírodě, jak k tomu odkazuje tzv. „Husova lípa“. Symbolickými stromy pro Jednotu bratrskou jsou lípa v Kunvaldu a borovice u Rychnova nad Kněžnou, neboť členové Jednoty bratrské vyjádřili protest proti městskému stylu tím, že se usadili ve venkovském prostředí ve vý-

chodních Čechách. Dílo bratrského biskupa Jana Amose Komenského se vyznačuje hlubokým poznáním přírody a snahou se od ní učit, jak to zužitkoval a popsal ve své tzv. přirozené metodě ve Velké didaktice. V době protireformace se setkávali tajní nekatolíci ke svým shromážděním ve skalách a lesích, které jim poskytovaly úkryt.

V čase národního obrození mnohé upoutala a přitahovala krásná a rozmanitá příroda naší vlasti, jak se o ní zpívá v naší hymně. Buditelé a vlastenci putovali po různých místech země a objevovali její nádheru. Po některých z nich byly později i označeny stezky, jako například „Palackého stezka“ s výhledy na jedné straně na Krkonoše a druhým směrem do kraje Českého ráje.

Představitel Církve československé (husitské) a její první patriarcha Karel Farský se narodil na odlehklém místě v Podkrkonoší a měl od svého dětství bezprostřední vztah k přírodě. Ve svých kázáních často užíval obrazy z přírodního prostředí a jeho proměn. Nově ustavená novodobá husitská církev konala zpočátku často bohoslužby mimo kostely venku pod širým nebem. Když se začaly budovat sbory – nové církevní stavby – tak jejich součástí bylo přírodní okolí: zahrady, parky, stromy. Součástí náboženské výchovy mladé generace bylo také vždy pořádání výletů nebo letních táborů mimo města.

Vztah k Bohu není myslitelný bez vztahu k přírodě. Vždyť Boha poznáváme z jeho díla (Ž 19,2; Ř 1,20; Sk 14,15-17). Toto tzv. přirozené zjevení bylo od počátku důležitou náboženskou zkušeností věřících v Církvi československé (husitské) společně s poznáváním Boha Otce skrze jeho Syna Ježíše naslouchá-

Dokončení na str. 4

22. dubna má svátek naše planeta

Myšlenka slavit Den Země vznikla v USA na přelomu šedesátých a sedmdesátých let minulého století, v době, kdy si lidé konečně začali uvědomovat to, co už dlouho před tím vyjádřil Mahátma Gándhí, totiž že náš časný domov, planeta Země, je sice dost bohatý pro potřeby všech lidí, nikoli však pro jejich chamtivost. S ideou věnovat jeden den v roce připomenutí toho, co pro nás náš pozemský domov znamená, přišli především wisconsinský demokratický senátor Gaylord Nelson (1916-2005) a humanista a publicista John McConnell (1915-2012). Druhý z nich, hluboce věřící křesťan, syn evangelikálně orientovaného kazatele, zdůrazňoval správcovskou roli člověka ve stvoření.

Vycházející z evangelia považoval spolupráci všech lidí, kteří si ohrožení Země uvědomují, za nezbytnou a zároveň za všeobecně obohacující. Ač sám nebyl politikem, neváhal se s výzvami k péči o Zemi a odpovědnost za ni na politiky obracet.

McConnell svými myšlenkami i činy ukazuje, že péče o Boží stvořitelství neoddělitelně patří ke křesťanskému životu, že jít za Kristem znamená umět Boží dary sdílet s druhými lidmi, k čemuž je nutná láska i rozumové poznání. To nám má připomenout Den Země.

Jiří Nečas

Foto: Václav Kovalčík

Život není marná pout' časem z nejsoucna do nebytí

– a to Miroslav Matouš (28. 10. 1921 - 1. 4. 2021) nejprve prožil, poznal, napsal a pak beze zbytku naplnil. Téměř stoletý mladík, kněz dvou církví, výsostný básník.

Se svou letitostí a zejména dramatickou životní poutí se vypořádával sepsáním vzpomínek, v nichž zachytil nejen své nesnadné mládí (ročník 21), nejen celoživotní hlubokou lásku ke své ženě Jarmile, nejen povolání a život kněze v tom strašném 20. století, nejen setkávání s významnými osobnostmi kulturního i duchovního života našeho národa, nejen svou náročnost a vytříbenost jazykovou i etickou (např. *Světlo v jizbě*, vyd. Královéhradecká diecéze ČCŠH, 2018). Těch „nejen“ se najde mnoho. Zanechal po sobě spoustu „stop“ poetických – v rose, v trávě i prachu (jak různě nazýval své básnické sbírky, někdy prolínané právě vzpomínkami a připomínkami přátel či dějů), zejména však v tiskařské černi, v kterou vstřípil děje a vztahy spjaté jak s naší církví, tak

s Jednotou bratrskou, která ho přijala v době jeho „nežádoucnosti“ (viz *Hledání cesty světla*, Ermat – ČCŠH, 2016). Nebojácně a všelijakými cestami vydával své duchovní plody v dobách, kdy církev směla za rok vydat jen Blahoslav + jednu další, předešlým státem schválenou publikaci. Naposledy se o další úhel pohledu na to, co prožil, pokoušel v rukopisu *Moje pout'*, jež stačil dokončit před smrtí. Jeho blízký vztah s dětmi, který ho vlastně přivedl k církevní práci, měl za následek půvabnou knížku veršů pro ně *Rok pod nebem*, doprovobenou ilustracemi Lumíra Čmerdy (Ermata 2013) – dva skvosty v jednom svazku.

První setkání s Miroslavem Matoušem jsem zažila v rodině Wienerových. Pokračování na str. 3

Konvalinka

Konvalinka, lesní žínka, zvonky má a nezaciná, nikdy nezazvoní, ale tolik voní!

Ještě nežli vzpřímila se jako k tanci, štíhla v pase, lesní žínka bílá pod lupenem snila.

Z knihy *Rok pod nebem* s ilustracemi Lumíra Čmerdy

Aareál v majetku ČCŠH ve Farského rodném Škodějově, obklopený lesy, loni nově vybavený třemi naučnými stezkami, které byly představeny br. patriarchou při červenové poutní bohoslužbě.

Post Festum

Druhá část úvahy bratra Michala Kotrby „Bud' toho uchráněn, Pane, to se ti nemůže stát“ z velikonočního magazínového ČZ

Když Jidáš, který ho zradil, viděl, že Ježíše odsoudili, pocítil výčitky, vrátil třicet stříbrných velebnějším a starším řekl: „Zhřešil jsem, zradil jsem nevinnou krev!“ Ale oni odpověděli: „Co je nám po tom? To je tvoje věc!“ On odhodil ty peníze v chrámě a utekl; šel a oběsil se. (Mt 27,3-5). Nemluví o vás všech. Já vím, které jsem vyvolil. Ale má se naplnit slovo Písma: „Ten, který se mnou jí chléb, zvedl proti mně patu!“ (J 13,18).

Přišli si pro něho jako pro lupiče, ozbrojení. Mysleli si, že zasahují proti vzbouřencům a budou klást odpor. A skutečně došlo ke krátké šarvátky. Ta sketa Jidáš! Petr by toho zrádce nejraději na místě zabil a bylo by se mu to povedlo, kdyby se mu nepřipletl do rány ten velebněživ poskok. V rozčilení Petr zapomněl, co jim poslední dny Ježíš naznačoval a nakonec vyjevil o své cestě. Mečem na jeho obranu by mu Petr neposloužil. Naopak by vše pokazil. Kdo by chtěl svůj život zachránit...

Ježíš nechtěl zachránit. Proto konflikt utišil hned v počátcích a újma byla napravena. Polibkem Jidáš zradil svého Mistra. Ale nemohlo být v tom políbení i něco upřímného?

Jidáš byl jistě důvěryhodným člověkem, když měl na starosti pokladnu. Ježíš však nakonec pohrdl bohatstvím tohoto světa a možnostmi, které se mu nabízely. Dovedeme si představit, jak se prohlubuje rozpor účetního a šéfa. Účetní se snaží organizaci udržet na tomto světě co nejdéle. Šéf ale vidí budoucnost jinak. Vede chmurné řeči o krizi. Zbývá málo času, k čemu potom shromážďovat peníze a hromadit poklady? Proč vše nerozdat? Proč lkát nad vylitým olejem? K čemu je nám ještě pokladník? Beztak brzy zmizí a ohl-

sí úpadek podniku. Taková rozhazovačnost musela být pro ekonoma utrpením. Možná si také řekl: k čemu jsem tu ještě dobrý?

Je paradoxem, že to byl Jidáš (či jinak Juda) a ne Petr, kdo dal Ježíšovu příběhu správný směr a vyslal jej na jeho křížovou – vykupitelskou cestu. Jidášův a nikoli Petřův pokles zapadl do Ježíšova sebeporozumění jakožto toho, kdo musí mnoho trpět a být zabit. Petr by za mistra položil život, porval by se jako lev. Toho se naopak Jidáš obával. Nechtěl, aby se Ježíšova věc zvrtila v masakr. Možná konal v dobré víře. Je tragédií jeho osudu, když náš soud, soud křesťanů všech dob, obvykle jinak milosrdných k hříšníkům, ba hříšníky milující, odsuzující popravu (a sebevraždu!), Jidášovu dobrou víru neuznal za polehčující okolnost a Jidáše navěky zavrhl. Přitom Ježíšově věci posloužil – svou roli v příběhu sehrál dobře, zatímco Petr a apoštolové neobstáli napoprvé právě nejlépe. Už tu noc, kdy se Ježíš smiřoval s koncem, kdy prosil přátele, aby s ním bděli, všichni prospali. To Jidáš oka nezamhouřil! Evangelisté udělali z Jidáše padoucha. Matouš Jidášovi předem připisuje ziskuchtivý motiv a kupčení o Ježíšovo vydání. Zatímco nejstarší evangelium Markovo tak jako pozdější Lukášovo zmiňuje jen dodatečnou odměnu, kterou mu slíbili velebněží. Proč se Jidáše zastáváme? Jeho příběh nese rysy antické tragédie. V příběhu o našem vykoupení máme dva mrtvé. Jidáš byl jednou z obětí. První vstoupil na nebesa, sedí po pravici Otcově, druhý byl navěky zatracen. Jidáš neměl příliš na vybranou. Vstoupil do něj Satan. Byl to jeho osud. V každém případě, jeho smrt posloužila účelu. Možná se stal jen obětí teolo-

gické koncepce evangelistů. Avšak pozor! Mluvíme o reálném člověku, který skutečně žil stejně jako Ježíš. Řekneme: jeho chyba, kdyby se neoběsil, tak by na něho všechno nehodilo. Přitom apoštolové sami mistra opustili. Kdyby jen to. Dívali se zpozdálí, jak se s ním zachází. Když je na dvoře velebnězova domu poznali, popřeli, že by jej kdy znali. Počkat! Jak to, že Petra znala služka od velebněze? Že by chodila na Ježíšova kázání? Vzala si neplacené volno? Možná ji poslal špehovat velebněz. Ale jak to, že je pustili na dvůr k velebnězi? Odpověď nabízí Janovo evangelium. S Petrem šel do domu velebněze ještě „jiný učedník“. A podívejme! Ten byl u velebněze jako doma („byl znám velebnězi“!). Pustili ho dovnitř, on pak něco řekl vrátne, pravděpodobně té služce z Matoušova podání, a tak pustili i Petra dovnitř. To jsou věci! Vezmeme-li v úvahu, že Ježíš učedníkům opakovaně vysvětloval, že vše vezme jiný konec, než si představují, že je s ním nečeká bůhvíjaká budoucnost, lze předpokládat, že nakonec přijali Ježíšovu neradostnou vizi. Pak

bylo potřeba jen někoho, kdo události uvede do pohybu. Když o tom mluvili u poslední večeře, začali se vzrušeně dohadovat o tom, kdo to bude. Nikomu se do toho nechtělo. Snad ne já, já snad Pane? Nakonec rozhodl Ježíš a vybral si sám z učedníků vhodného člověka. Zaříd', co je nutné. Ostatní si mysleli, že Jidášovi dává pokyny k nákupu na svátky.

IV. Proč?

„Farizejové si řekli: vidíte, že s ním nic nezmůžete, celý svět se dal za ním.“ (J 12,19).

Chápeme starost učedníků o Ježíše. Tak snadno ho vydali. Stydí se, jdou za ním, chtějí mu být na blízku. Snad mu chtějí nějak posloužit, bude-li příležitost. Možná se chtějí dokonce podílet na jeho utrpení. Nebo chtějí jen vidět, co spískali?

Přihlížet je však nejhorší. Nakonec ho opustili. Kam se poděly ty zástupy („celý svět“), které jej před několika dny vítaly při vjezdu do města? Nyní jej cestou na vjezdoviště všichni jen uráželi. S křížem proto Ježíš musel pomoci nahodilý člověk, který šel z pole. Nebyl stržen davem, nenadá-

val jako všichni kolem, až tím vzbudil pozornost vojáků. Než se stačil zorientovat, co se to kolem děje, přinutili ho nést Ježíšův kříž.

Poslední Ježíšova slova se nám dochovala ve dvou verzích. Podle jedné Ježíš vyslovil otázku „proč?“. Podle druhé vyslovil větu odevzdání, kterou, pokud může, vyslovuje zbožný žid s posledním výdechem („do tvých rukou“). Čteme-li však pozorně, jde o následnou rekonstrukci nesrozumitelného zvolání. O tom, co vlastně Ježíš naposledy zvolal či koho volal, se přihlížející mezi sebou dohadovali. Je mé vyprávění Ježíšova příběhu skandální? Co to vlastně dělám? Proč nevyprávím velikonoční příběh, jak jej všichni známe? Proč vrtám do něčeho, čeho smysl byl dávno nalezen a přijali jej křesťané celého světa? Rozkládám příběh na prvoci-nitele. Elementy stojí znovu neusmířené proti sobě, harmonie se vytratila, estetické důkazy jsou vničeny. Dnes známe celý příběh. Přijali jsme ho, jak nám jej naši učitelé předali. Bez pochybností, bez vnitřních bojů, jako poslušní žáci, kteří dostávají ověřené

Pokračování na str. 3

Nad Písmem

Volení pastýři

Často na mne doléhá úzkost z toho, jakých úskoků se dopouštějí ti, kdo zastávají nějaké vyšší společenské úřady. Jaká „šáškárna“ musí doprovázet pro naši společnost něco tak fundamentálního, jako jsou volby, kdy veřejnost vystavuje nahotě svou důvěru, zatímco se v pozadí staví hnízda z vysáté mízy těch, kdo platí. V sázce není pouze vydání společného kapitálu, ale především znevážení projevené lidské ochoty věřit někomu – odevzdat se někomu v důvěře, spojit s jeho počinem své vlastní jméno. Je těžké žít s tím, že je jen jeden dobrý Pastýř a že ostatní nás v nebezpečí mohou kdykoli vydat vlkovi.

Když je mi z té lidské vlády smutno nejvíce, rozpomenu se na našeho církevního bratra Martina Jindru. Ten se pídí po jednotlivých lidských příbězích našich bratří a sester z dob, kdy fotografie ještě nebyly barevné. Odkrývá tajené perly božské víry a lidské odvahy, přiznává slabost silným a naopak. Rád Martinovi naslouchám, je v něm moudrost, ale též radost z přítomnosti. Nemusím spoléhat jen na Boží mlýny, protože jsou tu i oči našich dětí, následovníků. Ví, že takoví jako Martin tu budou i koncem tohoto dýchavičného století, ať už se tou dobou bude naše církev jmenovat jakkoli. Budou tady lidé jako on, kteří budou psát učebnice dětem a mládeži, články a knihy, v jejich řádcích se zaskví i vysvědčení naší „pouze“ lidské vlády. Cítím značnou míru satisfakce, když nahlédnu, že jednou na našich současných barevných fotografiích a velkolepých projevech vyzdvihnou zcela jiné přednosti, než na kterých stavíme dnes my. Že budou v reportech o našem věku činit jiná jména a rezonovat v jiných hodnotových akcentech, než jak na nás doléhají dnes. Klid mi přináší i to, že na ně budou hledět jiné oči než ty

naše. Budou moudré, budou bodré. Není od věci se ptát, kdo je dnes ten pastýř, který se za nás postaví, aniž by to bylo podmíněno jen nějakou materiální odměnou. Kdo je ten milosrdný Samařan – ani kněz a ani levita (L 10,29n). Kdo je to ten bližní, kdo je poctivý neúplatný šerifův pobočník. Kdo neuteče před nebezpečím, které bezprostředně nedoléhá na něj, nýbrž na nás?

Poslední rok se mnohé změnilo. Pandemie a způsob, jakým na ni reagujeme. Dnešní nejistoty, bolesti i spolknutá zlost. Budoucnost, již jsme chystali našim dětem, nebude pravděpodobně spočívat v takové materiální hojnosti, již jsme si mohli poslední dekady blahovonně užívat my. I naši potomci budou vědět, co je to obava a bolest. Co je to sebezapírání. I oni budou čelit vlkům. I oni se budou vyrovnávat s méně dobrými pastýři. Budou spoléhat na toho Jediného dobrého, neboť Ten neopouští. Všichni se budeme i nadále činit, abychom obstáli v našich povoláních. Ani dosud není dokonáno. Budeme se hledět uplatnit v nejrozmanitějších podobách činnosti, ať už pro denní chléb, mrzký zisk, anebo za cílem opětovaného úsměvu. Hodně z našich pracovních metod vezmou za své. Karel Barth zná v církvi jen jedinou metodu, metodu Ducha svatého. Hodně z velkolepých příslibů dnešních volebních kandidátů vezme taktéž za své. Komu je ostatně zapotřebí slibů? Vše, čím se

můžeme z milosti Boží stát, nicméně může být posvěceno, pakliže se ponese v oslavení toho dobrého Božího v nás. Když od sebe neodvrheme oporu jediného dobrého Pastýře. Pakliže každou naši dovednost, osvojený um, zděděnou hřívnou, podřídíme zachování svěřeného pokladu důvěrného Božího panství mezi námi. Pro Boží království, a nikoli pro to naše. Pakliže už nenajde dílo onoho dnes ještě neznámého Martina Jindry té neurčité budoucnosti žádného čtenáře, smíme doufat ve svědectví toho jediného skutečného ducha Pravdy a Přimlucve (J 15,26).

Nikoli nadarmo Origenes v předmluvě komentáře Písni písní připomíná, že náš Bůh je Bohem Ježíšovým – Bůh Abrahama, Izáka a Jákoba. A to jsou ti, kdo stavěli Bohu oltáře, přestože sami žili jako poutníci ve stanech (Žd 11,9). „*Lišky mají doupat a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil*“ (Mt 8,20). To je naše jistota, dokud naši pastýři neslepují ve skrytosti svá orlí ani čapí hnízda, ale předně budují Hospodinu oltáře, zatímco svou hlavu sklání k odpočinku v nezabezpečených poutních obydlích, smíme doufat v to, že i my jsme vpravdě Božím lidem. Do té doby přijmete povzbuzení společné modlitby, pramen věčnosti zpřítomněného dobrého Pastýře ve svátosti setkání a přijemné poučené posezení s Martinem Jindrou – všeho máme v naší církvi dostatek...

David Hron

Náš nebeský Otče, děkujeme ti, že neustále buduješ svou církev. Děkujeme, že v ní je prostor pro každého, kdo do ní nepřichází tak, jako přichází zloděj do ovčince. Prosíme tě za otevřená srdce, povzbudivá slova a široká ramena těch, kdo chtějí spolu s Kristem hájit čistotu všech, kdo se k tobě upínají. Prosíme tě za vlky, aby od nás i nadále zaháněli špatné pastýře a aby nespěchali tam, kam se uchylují duše oslněné nedozirností volného

Z kazatelského plánu

Třetí neděle po Velikonocích

Jásaj Bohu, celá země. Pějte chvály k slávě jeho jména. Jeho slávu šířte chvalozpěvem. Aleluja. (Žalm 66,1)

První čtení: Skutky 4,5-12

Tužby velikonoční (II):

2. Abychom Božimu jménu dobrořečili a jeho milosrdenství přijímali, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom s láskou rozdávali, co jsme od Boha přijali, a Kristovo vzkříšení světu hlásali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Nebeský Otče, tys dobrým pastýřem, neboť hledáš ztracené ovce a přivádíš je k pastvinám. Dej, ať uposlechneme hlasu tvého Syna a následujeme jej! Osvi' nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 1. Janův 3,16-24

Evangelium: Jan 10,11-18

Verš k obětování: Žalm 100,3

Verš k požehnání: Jan 10,11

Modlitba k požehnání:

Nebeský Otče, opatruj svou církev, kterou sis vykoupil krví svého Syna. Provázej nás na našich cestách, ať bezpečně doputujeme do tvého věčného království, kde bude jedno stádo a jeden pastýř! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 19, 60, 65, 79, 188, 189

Zprávy

Ekumenická bohoslužba za krajinu

Ekologická sekce České křesťanské akademie ve spolupráci s občanskými sdruženími a s městskou částí Praha Suchdol zvou na ekumenickou bohoslužbu za krajinu v sobotu 22. května 2021 od 16 hodin na levém břehu Vltavy, na zahradě nad Sedleckými skalami. Kázáním poslouží Mgr. Miloš Hejzlar, kazatel sboru Církev bratrská v Benátkách nad Jizerou. Po bohoslužbě následuje beseda s hydrobiologem a ekologem RNDr. Davidem Pithartem, CSc.

Místo je jako obvykle na zahradě nad Sedleckými skalami nedaleko žlutě značené cesty ze Suchdola do Roztok, je dosažitelné ze zastávek MHD v Praze-Suchdole (Kamýčká, Budovec, Suchdol, K Drsnici) nebo po poměrně prudkém výstupu od železniční zastávky Praha-Sedlec, případně od přívozu v Praze-Sedlci.

J. Nečas

Pozoruhodná neděle a polité dítě

O Květné neděli jsme vyrazili do kostela, avšak kromě velikonočně vyzdobených kostelů jsme zakusili také pozoruhodnou událost v probouzející se přírodě. Od rána do večera jsme prožili postupně bohoslužby s pučícími ratolestmi v evangelickém kostele na Hybešově ulici v Boskovicích, dřevěném kostele na Rodkovské ulici v Blansku, v mariánské kapli na návsi v Brťově-Jenči, obřadní síni úřadu městyse ve Křtinách naproti poutnímu kostelu, hřbitovní kapli v Ježkovcích a ve sboru Cyrila a Metoděje v Rousínově, jenž je bývalou synagogou.

Po slavnostní bohoslužbě v dřevěném kostelíku v Blansku, kde byli přijímáni dospělí novokřtěnci, následovalo přátelské posezení s občerstvením na faře. Ovšem posádka bílého farního vozu Škoda ve složení farář Martin Kopecký, varhanice Nikča, zarostlý filozof Jarek, záložní kostelník Ivan a osobní strážce i fotograf Jiří musela pokračovat dál. Po mši na Brťově jsme pokračovali do Jamného, kde byl proveden křest malého Šimona Jana, jemuž bylo dáno jméno po Janu Křtiteli. Dobrodružnost radostné události byla podtržena skutečností, že akce proběhla u studánky Jamněnka pod lesem. Šli jsme blátivým potokem a loukou a všechny předměty potřebné k udělení svátosti jsme nesli s sebou. Byli jsme velice radostně překvapeni; na tomto místě jsme stáli poprvé a kromě faráře Martina nevěděli, co a kde se bude dít. Rodiče s dítětem a kmotrou byli připraveni u studánky, mimochodem velmi hezky udržované, a ostatní příbuzní i naše skupina v rozestupech na louce na druhém břehu potoka pramenícího ze studánky. Z křoví nad pramenem vyběhl srnec do hvozdu za loukou, takže o události za chvíli věděl celý les. Varhany nehrály, protože tam nevedla elektřina a klíku jsme s sebou neměli, takže Nikča musela všechny tóny uzpívat svým zvláště zastřeným a přitažlivým hlasem, což se jí nezpochybnitelně zdařilo.

Plápolavý plamínek křestní svíčky zápolil s větrem, načež bratr farář přistoupil k vlastnímu úkonu křtu.

Voda ze studánky, litá ze skleněné nádoby, dopadla na hlavičku novokřtěnce, kterýžto počín zcela změnil jeho do té doby klidné rozpoložení. Dítě začalo řvát jak tur a nedalo se uklidnit, rodiče se smáli a radostná nálada obešla všechny. Ovšem polité dítě takové nadšení neprojevovalo. Nechtělo se utišit ani v náručí kmotry, ni v náručí faráře, až v plném objetí mámy, jakmile poznalo její dech, vůni, hlas a tvář. Křestní obřad byl v pořádku dokončen a malý Šimon Jan přijat do lůna společenství církve. Myslím, že to byl jeden z nejvýraznějších zážitků nejen tohoto roku, nýbrž celého omezeného období.

Jakmile skončil oběd na faře v Blansku, vyrazili jsme na další cestu za odpoledními úsluhami. Po poslední bohoslužbě v Rousínově jsme ještě rozvázeli farní zpravodaje po okolí i dále. Končil den a začínala noc a Jiří poprvé použil potah na batoh s reflexním smajlíkem neboli emotikonem vyjadřujícím usmívající se mrkající obličej, který se stal hlavním motivem jeho letošní Velikonočenky čili pohlednice s velikonočním přáním. Chvála Bohu za tyto zážitky.

Jiří Vymětalík

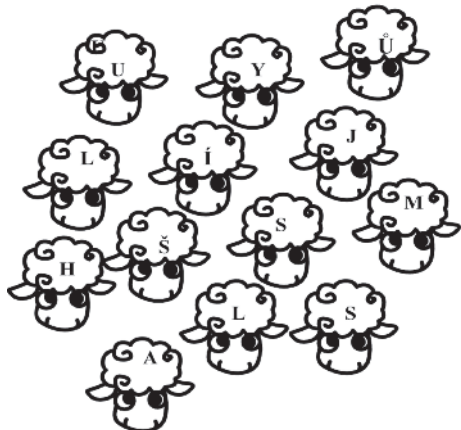
Foto: autor

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Dobrý pastýř

Pán Ježíš je dobrý pastýř. Zná dobře své ovce. Také pro vás jistě nebude těžké seřadit správně ovečky, které se nám rozutekly, podle písmenek do tajenky.

(Řešení z minulého čísla: Bůh Ježíše vzkřísil.)

Jana Krajčířiková

Křesťanství a příroda

Dokončení ze str. 1

ním a čtením Bible. Poznávání Boha skrze přírodu se objevuje v textech některých modliteb a písní z počátečního období. Později se myšlení naší církve ubíralo jiným směrem, ovlivněné protestantismem Karla Bartha, kdy tušení Boha v přírodě není poznáním pravého a skutečného Boha, ale může vést k modloslužbě.

Nyní v čase zvyšujícího se zájmu o spiritualitu se tzv. přirozené zjevení stává znovu aktuální. Příroda a les jsou nejen prostorem pro sport a turistiku, ale i místem zklidnění, soustředění a spirituálního prožitku. Bůh je všudypřítomný a je jistě i v přírodě. Bůh nás oslovuje různými způsoby a prostředky, vždyť celý vesmír je „Božím chrámem“ (Ž 150). Přesto ke křesťanské víře neodmyslitelně náleží setkávání ve

sboru či kostele – ve společenství věřících, neboť život víry se usku-tečňuje a utváří ve vztazích a společném naslouchání poselství Bible, modlitbě a slavení svátostí. Bible je obrazně řečeno jako brýle, kterými jsme schopni vidět Boha v Kristu, ale i přírodu jako jedinečné Boží dílo, které má v Bohu svůj počátek, smysl i cíl.

Odpovědným vztahem k přírodě jsou zavázáni všichni lidé bez rozdílu a ohledu na své náboženské přesvědčení. Tato naléhavá výzva k moudré péči o přírodu a životní prostředí souvisí s ekologičtými, klimatickými změnami, suchem, ale i sociální spravedlností a etikou. Vztah k našemu životnímu prostředí a k přírodě jako Božím stvoření není nepodstatný doplněk našeho křesťanského náboženství, ale dotýká se nás zcela existenciálně. **Tomáš Butta**

Z ekumeny

Zemřel Hans Küng

V úterý 6. dubna, několik dní po devadesátých třetích narozeninách, zemřel v bádensko-württemberském univerzitním městě Tübingen původem švýcarský, německy píšící teolog s religionistickým zájmem Hans Küng. Překročil práh mezi dočasností a věčností, již se věnoval ve střízlivém až skeptickém spisu Věčný život? (Praha: Vyšehrad, 2006). Téma tam posuzuje z multidisciplinárního hlediska včetně dnešní medicíny a její paliativní péče, přírodních věd, filosofie a dějin náboženství.

Po tehdy odděleném a na sebe navazujícím filosofickém a teologickém studiu na Gregoriáně, jedné z papežských univerzit v Římě (1948-1955), krátce působil jako kněz v Lucernu, ale záhy spojil síly s katolickou teologií v Tübingen. Působil tam v šedesátých letech minulého století společně s Josephem Ratzingerem, posléze papežem Benediktem XVI. Oba jako mladí teologové pracovali rovněž v roli poradců na 2. vatikánské sněmu, který probíhal v letech 1962-1965. Podporovali reformní koncilní linii papežů Jana XXIII., který sněm svolal, a Pavla VI., který mu předsedal v následujících třech letech.

Názorový rozchod obou kolegů se obvykle dává do souvislosti s radikálními akcemi studentů, které křehký akademik Ratzinger nemohl akceptovat a posunul se ke kultivovanému konzervativismu. Küng se držel reformní linie a po nástupu polského papeže Jana Pavla II. se dostal do konfliktu s církevní autoritou, když v roce 1970 vydal obsáhlou historicky a teologicky zaměřenou publikaci Unfehlbar? Eine Anfrage (Neomylný? Otázka). Slovo Anfrage místo Frage – otázka může znamenat také interpelaci nebo průzkum tématu. Küng odlišuje Petrovu službu, která má v církvi pokračovat i po počáteční etapě Ježíšových apoštolů, od papismu, papežského absolutismu. Skupina autorů věrných oficiální linii odpověděla Küngovi sborníkem, v němž obhajovali neomylnost papeže při definování dogmat. Küng reagoval shrnujícím útlým spisem, v němž otázku radikalizoval, pod názvem Fehlbar?: Eine Bilanz (Omylný?: Bilance). Tím se dostal do konfliktu s dogmatem o papežské neomylnosti vyhlášeným r. 1870. Následovalo vyšetřování a v roce 1980 odebrání kanonické mise, tedy církevního pověření k výuce teologie.

Ivan Štampach

info.dingir.cz

dokončení v příštím čísle

Olomoucká diecéze Církve československé husitské prodlužuje
vyhledávací řízení na funkci

diecézní/-ho tajemníka/-ce v úvazku 1,0.

Požadavky:

- zakotvenost v CČSH, kladný vztah k administrativě, pečlivost, komunikativnost
- dokončené min. SŠ vzdělání s maturitou, trestní bezúhonnost doložená výpisem z rejstříku trestů
- dobrá uživatelská znalost práce na počítači, řidičský průkaz skupiny B výhodou (není podmínkou)

Výše mzdy se řídí církevními předpisy. Předpokládaný termín nástupu je 1. 5. 2021.

Více informací na tel.: 731 210 814
nebo e-mailu: tomas.chytil@ccsh.cz.

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wucherlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktoři: Mgr. Josefina Hudcová, Mgr. Ervin Kukuczka, grafik Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna. Distribuce: ADLEX, spol. s r.o. Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00

Předplatné: Mgr. Dagmar Pišová, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz. Reklama: tel. 220 398 117

